

бирамъ, штото съмъ научилъ ; нъ когато ми растълковаха, земахъ да го разбирамъ. Азъ имамъ *умъ*.

1. Драго ми е, кога ме хвалятъ, а криво ми е, кога ми се каратъ ; азъ обичамъ родителе-тѣ си, обичамъ и много други приятели. Кога ми сторятъ добро или ме зарадовать, усѣптамъ благодарность. Сърдѣж се, кога ми додѣватъ, смѣѣж се, кога ми е драго, плача, кога ми е усилено. Азъ имамъ много *душе-
вни внѣтрѣшни чувства*.

2. Кога си научъ урокъ-тъ, правѣж всичко, штото съмъ длѣженъ ; кога не съмъ направилъ нѣкоя грѣшка, много съмъ веселъ и миренъ ; а кога ме е лѣнь или не слушамъ, или бѣсенѣж, тогава душа-та ми не е мирна, и не е благодарна отъ работи-тѣ ми. Азъ имамъ *свѣтъ*.

3. Мене никога ми се не ште да учъ ; нъ азъ мож да се подканѣж да седна на работа, като знаѣж, че трѣбова да работимъ, и е срамота да ни е лѣнь. Нѣкога ми се не ште да свѣршѣж онова, което ме накаровать ; нъ азъ мож да се подканѣж да направѣж воля-та на родителе-тѣ си и на учители-тѣ си, като знаѣж, че съмъ длѣженъ да ги слушамъ, заштото тии ми искать доброто. Мене се иска понѣкога да направѣж и онова, което не бива да направѣж, нъ азъ мож да се подканѣж да направѣж онова, штото трѣбова. Азъ имамъ *воля*.

1. Азъ не съмъ видѣлъ Бога и не мож да Го видѣж, заштото е Духъ ; нъ вѣрвамъ, че има Богъ, който види всичко, знае всичко, реди всичко, обича ни и ни иска доброто ; въ душа-та ми има *спра въ
Бога*.